

IX

Марта Кирилівна написала відповідь до Бичковського; вона дякувала йому за те, що він не забув за неї й до сього часу, і згоджувалась вийти за його заміж. Тепер вона написала йому другий лист. Вона подавала йому звістку, що видає Марусю заміж за Ломицького і що Ломицький, як молодий хлопець та ще й ідеаліст — по саму шию в ідеалізмі, не схотів брати за Марусею приданого ані шага! «Усі мої гроші, усі десять тисяч zostались в моїх руках і підуть на придане мені». Так скінчила свій лист Марта Кирилівна. «Житимемо вдвох в теплі та в добрі хоч теперечки, коли не довелось нам вкупі жити передніше, тоді... Приїжджайте на весілля моєї дочки в Кишинев. Я вас ждатиму. Весілля буде тихе, не бучне, не гоїне, не людне, сучасне: ми востаннє тоді порадимось удвох і про наше весілля...»

Тим часом тихенько од дочки Марта Кирилівна поїхала до Одеса і звеліла собі пошити нову ефектовну сукню, таку що ой-ой-ой! Їй заманулось показати себе Бичковському в усій своїй красі,—свіжою, а не збляклою півонією, і без шашлів та жодної червоточини..

Аж через тиждень Марта Кирилівна Каралаєва довідалась в Одесі, що її сукня вже пошита. Вона оповістила Марусі та Ломицькому, що вже час би хоч і їхати в Кишинев на вінчання. Вона запросила на весілля і Бородавкіна з жінкою та його сестру Христину Степанівну. До Бичковського вона написала ще один дуже довгий лист на дорогому папері з романтичними прикрасами та малюнками, щоб він доконче прибув на весілля її дочки.

Рушили з Одеса усі разом вранішнім поїздом. Сіли усі в один вагон. Ранок був ясний, погожий, не дуже душний. Усім було радісно на серці. Марта Кирилівна зовсім забулась і про свою недоплетену панчошу і була веселіша од усіх. Бородавкін смішив усіх, розказував українські анекдоти, котрі так і сипались з його язика, неначе насіння з торби. От поїзд вилинув на широкі степи. Повіяв степовий вітер, повіяло чистим здоровим повітрям. Майнули в вікнах отари овець на степу, череди, високі ожереди сіна, що синіли десь далеко на роздоллі. Засиніли довгі смуги толоки, вкриті синіми та фіолетовими квітками, неначе застелені синьо-фіолетовими шматками сукна. Опалений сонцем степ жовтів збляклою й посохлою травою, що вже половіла, як перестигле жито. Посохла жовта трава лисніла на сонці, неначе вода в широкому ставу.

Маруся сиділа і дивилась в вікно на широкий степ, її змучене, помарніле лице скинулось на лице людини, що видержала важку хворобу, якимсь чудом випручалась з рук смерті, одужала і тільки що встала з ліжка. Тільки позір її ясних очей знов зайнявся живим огнем.

Вже пізенько прибув поїзд до Кишинева. Ломицький знав, що стара Каралаєва тепер думає зовсім не про весілля своєї дочки, а про свого Бичковського, знав, що усей весільний клопіт впаде на Марусю. Він попросив Бородавкіна та Христину поклопотатись про усе, закупити закупки: усякі закуски, напої та наїдки для весілля. Бородавкін взявся за це діло з великою охотою. Це була одна з його розривок та забавок. Де тільки в Кишиневі справляли великий товариський обід, в педагогічному чи земському товаристві, то

доконче просили Бородавкіна порядкувати і пеклюватись. Бородавкін знав, де можна дістати найлуччих вин, найдобрішого шампанського, найсмачнішого пива, найсмачніших закусок; знав, де продаються годовані індики, поросята, годовані молоком телята,— і під його доглядом та загадом завсігди обід виходив навдивовижу добрий.

Через день після приїзду постановили справити весілля. Справляти бучного весілля вони не думали. Перед вечором прибули Бородавкін з жінкою, Христина Степанівна, три товариші Ломицького та дві товаришки Марусині. Маруся убралась до вінця в простеньку чистеньку сукню. Ні весільного серпанку на голові, ні білої сукні, ні гірлянди, нічого того вона не зохотилась надівати. Ломицький та Маруся поїхали в одну церкву на далекому перемісті за містом і там, потай од цікавих очей, повінчались.

Марта Кирилівна убралася в нову модну сукню з шлейфом, обквітчала груди й плечі червоними кокардами і сиділа на канапі, неначе йшла заміж вона, а не дочка. Вона все поглядала в вікно, чи не йде Бичковський. А Бичковського не було...

Вже весільний поїзд вернувся з церкви. Маруся почепила білий фартушок і наливала чай. А мати сиділа на канапі, розіславши свій розкішний убір на усю канапу, і все дивилась у вікно. Бичковський не приїздив.

Сонце спустилось низько, заглянуло в вікна косим промінням і освітило невеличку веселу гостинну, освітило веселу невеличку компанію. Марта Кирилівна була весела, балакала, сміялась. Вона пила чай і все поглядала в вікна, їй здавалось, що от-от загуркотить під вікнами і з дροжки скочить Бичковський. А його не було...

Марта Кирилівна напилась чаю і засмутилась. Вона сперлась ліктем на стіл, підперла долонею чепурно причесану голову, замовкла й задумалась.

Гості не вважали на неї. В хаті йшла весела розмова, неначе малий потік весело дзюрчав по каменях в зелених берегах. Попросили Христину заграти на п'яніні. Христина сіла і чудово прогнала «Impromptu» Шопена. Ця здичіла степова інститутка любила музику і грала, як артистка. В хаті стало тихо. Чудове *cantando* Шопена неначе заспівало пісню про кохання, про щастя ідеальне, високе, нетутешне. Маруся заслухалась і зітхнула. Пісня неначе промовила до її серця про перебуті турботи, про щастя кохання, але вона згадала, що через дві-три години вона покине матір, покине своє гніздечко, де вона зросла й дівувала. Її взяв жаль. Сонце вдарило на п'яніно, освітило велику Христинину постать коло п'яніна, освітило два розкішні букети рож центифолій, що стояли на п'яніні, освітило портрети Моцарта та Бетховена на стіні.

Проміння обсіпали світлом велику старинну картину на стіні, де мріли намальовані швайцарські Альпи, вкриті зверху снігом, а з гір падав потік, викладений блискучим бісером; під скелею стояв млин. Вода спадала на колеса млина. Паничі завели механізм старинної картини. Вода ніби лилася з гір, але без шуму; млинові колеса крутились без гуркоту, а млин молів без стукоту. Ломицький згорнув руки і довго дивився на той вигляд. Він згадав свій перший візит в цій гостинній, ту тишу, той спокій, який панував тоді в цьому домі і котрий так принадував його. Він не зводив очей з тієї картини, що колись здавалась йому назнаком тиші і хатнього спокою в Марти Кирилівни. Той вигляд неначе сміявся з його, молодого, недосвідного. І Ломицький сам сміявся з себе...

«Ой, як же я тоді помиливсь! сміх та глум!» — подумав він, дивлячись на картину.

Маруся окинула оком той спокійний куточок свого гніздечка, де вона вечорами грала на п'яніні, де росли і билися її молоді золоті мрії, кинула оком на смутну матір, і несподівано їй стало жаль і своєї хатини, і матері, що мала зістатись в оселі одним одна, як сирота в самотині.

Маруся ледве вдержала сльози. А струни дзвеніли, а пісня Шопена лилася, наче вода гірського потоку в горяному краї; а сонце ясно світило червоним світлом в той закуток, де Маруся зазнала втіхи й радощів дитячих літ, зазнала вперше і щастя кохання.

— Чого ви, Марусю, так задумались? Ваші очі зайшли сльозами. От-от заплачете!— спитала Христина.

— Шкода мені покидати своє гніздечко; я неначе приросла до його. Чогось мені жаль того, що минуло і що вже зникло і ніколи не вернеться,— сказала Маруся.

— Співайте ще пісень, абошо, бо я вже втомилась! — сказала Христина до паничів та паннів.

Паничі й панни заспівали хором українських пісень. Христина грала акомпанімент. Пісні йшли добре, жваво, весело! Всі були раді. Здавалось, ніби стіни й вікна по-веселішали. Одна Марта Кирилівна сиділа смутна, її смутний вид мав великий контраст з веселою компанією, з веселою обставою, освіченою літнім вечірнім світлом. Бичковський не приходив.

Почало смеркати. Позасвічували світло. Маруся звеліла накривати стіл, сама порозкладала на столі ножі, виделки, поставила чарки, стакани, сама вешталась, поралась, бігала. Ломицький помагав їй, розставляв стільці, а Марта Кирилівна сиділа на канапі, неначе непритомна, згорнувши руки, похиливши голову. Вона думала про свого Бичковського, про свою прийдешню долю...

«Що з ним трапилось? Де він тепер пробував? Чом він не їде? Невже він не приїде? Невже він забув про мене? А що, як зовсім не приїде? І я незабаром, через одну-другу годину, зістанусь одним одна в мертвій самотині в цій хатині, як билина в степу?...» — думала Марта Кирилівна.

Вона нервово іздригнулась усім тілом, згадавши про свою самотність, про мертвоту свого прийдешнього життя. На неї напав страх, навіть жах.

Вже Маруся попросила гостей до столу. Марта Кирилівна остання встала з канапи і пішла й собі до стола. За столом чувся гомін, шум, весела розмова, яку може провадити тільки молодіж... Марта Кирилівна сиділа смутна, нічого не їла, неначе вона була не на весіллі, а на похороні.

«Не буде його вже! Не приїде! Мабуть, капосний, передумав мене сватати. Щось є! Щось трапилось! Раз покинув мене, покине і вдруге...» — думала Каралаєва і почувала, що сльози підступають до її очей.

Випили за здоров'я молодих. Молоді паничі й панни заспівали на прощання: «Гей не дивуйте, добрії люде!» — держачи чарки в руках.

А Бичковський не приїхав. Вже й коні стояли коло ганку напоготові. Маруся передяглась в дорогу. Молоді почали прощатись. В Марти Кирилівни очі зайшли сльозами. Усі рушили на вокзал. Марта Кирилівна їхала в фаетоні вкупі з Христиною, неначе зомліла. Вона почувала, що її тіло холодне, що її морозить. Вже поїзд стояв напоготові.

Маруся і Ломицький хапком сіли в вагон. Гості й Марта Кирилівна ще раз розпрощались з ними в вагоні і вернулись на платформу. Каралаєва окинула очима публіку і зорила скрізь по платформі, шукаючи Бичковського.

«Може, він опізнився. Може, він десь тут між натовпом шукає мене...» — думала Каралаєва.

Бичковського нігде не було. В Марти Кирилівни по спині неначе полізли холодні комашки, їй почало ніби морозити. Поїзд рушив. Маруся стала край вікна і в останній раз махнула до матері білою хусточкою. Марта Кирилівна почувтила, що їй ноги слабшають, неначе їх хтось підтинає чимсь.

— Варвар, деспот, антихрист! украв мою дочку! осиротив мене навіки! — крикнула вона диким істеричним голосом і одразу зомліла і впала навznak на платформу,

Бородавкін взяв її в свої міцні руки попід руки і виніс до екіпажа. Марта Кирилівна зомліла і лежала, неначе мертва. Він і Христина привезли її додому, поклали на постіль. Вони обоє парка парили, тупцяли коло неї. Христина післала за доктором. Прийшов доктор і ледве одходив її. Христина сиділа коло неї з братом сливе цілу ніч. Вже світом Марта Кирилівна опам'ятувалась, очуняла і зараз заснула важким сном.

Бичковський того дня загулявся за картами на вечорі в товариша, добренько впився і забув, що його Марта Кирилівна запросила на весілля. Вже другого дня, перед вечором, він прочумався, згадав за ті запросини і поїхав до Марти Кирилівни. Вона зараз одужала, наче воскресла. Через день вона потягла його сливе силоміць до вінця і після того зараз виїхала з ним в Крим на гулянку.

Ломицький повіз Марусю на літо до свого батька і незабаром перепросився з Кишинева в один город над Азовське море. Він і Маруся зумисне втекли якнайдалі от Марти Кирилівни.